

2. Kas juhul, kui esimesele küsimusele vastatakse jaatavalt, tuleb nõukogu 16. detsembri 2008. aasta direktiivi 2008/118/EÜ⁽¹⁾, mis käsitleb aktsiisi üldist korda ja millega tunnistatakse kehtetuks direktiiv 92/12/EMÜ, artikli 2 punkti b ja artikli 7 lõiget 1 ning nõukogu 28. novembri 2006. aasta direktiivi 2006/112/EÜ, mis käsitleb ühist käibemaksusüsteemi⁽²⁾, artikli 2 lõike 1 punkti d ja artiklit 70 tõlgendada nii, et aktsiisi ja/või käibemaksu tasumise kohustus ei lõpe, kui – nagu käesolevas asjas – salakaup peetakse kinni ja seejärel konfiskeeritakse pärast seda, kui see on juba varem ebaseaduslikult Euroopa Liidu tolliterritooriumile toodud (tarbimisse lubatud), isegi kui tollivõlg on määruse (EL) nr 952/2013 artikli 124 lõike 1 punktis e sätestatud alusel lõppenud?

⁽¹⁾ ELT 2013, L 269, lk 1.

⁽²⁾ ELT 2009, L 9, lk 12.

⁽³⁾ ELT 2006, L 347, lk 1.

Eelotsusetaotlus, mille on esitanud Administrativen sad Sofia-Grad (Bulgaaria) 2. oktoobril 2020 – V. M.A. versus Stolichna Obsthina, Rayon „Pancharevo“

(Kohtuasi C-490/20)

(2020/C 433/44)

Kohtumenethuse keel: bulgaaria

Eelotsusetaotluse esitanud kohus

Administrativen sad Sofia-Grad

Põhikohtuasja pooled

Kaebuse esitaja: V.M.A.

Vastustaja: Stolichna Obsthina, Rayon „Pancharevo“

Eelotsuse küsimused

1. Kas ELi toimimise lepingu artiklit 20 ja artiklit 21 ning Euroopa Liidu põhiõiguste harta artikleid 7, 24 ja 45 tuleb tõlgendada nii, et need ei luba Bulgaaria haldusametlusele, kellele on esitatud taotlus tõendada teises liidu liikmesriigis toimunud Bulgaaria kodakondsusega lapse sündi, mis on tõendatud Hispaania sünnitunnistusega, milles kaks naissoost isikut on registreeritud emana ja milles puudub täpsustus, kas üks ja kui jah, siis kumb neist on lapse bioloogiline ema, keelduda Bulgaaria sünnitunnistuse väljastamisest põhjendusega, et kaebuse esitaja keeldub teatamast, kes on lapse bioloogiline ema?
2. Kas ELi lepingu artikli 4 lõiget 2 ja Euroopa Liidu põhiõiguste harta artiklit 9 tuleb tõlgendada nii, et Euroopa Liidu liikmesriikide rahvusliku ja põhiseadusliku identiteedi säilitamine tähendab, et liikmesriikidel on põlvnemise kindlakstegemise eeskirjade osas lai kaalutusõigus? Eelkõige:
  - kas ELi lepingu artikli 4 lõiget 2 tuleb tõlgendada nii, et see lubab liikmesriikidel nõuda teavet lapse bioloogilise põlvnemise kohta?
  - kas ELi lepingu artikli 4 lõiget 2 koostoimes harta artikli 7 ja artikli 24 lõikega 2 tuleb tõlgendada nii, et huvide tasakaalustamise eesmärgil on vältimatult vajalik kaaluda üksteise suhtes ühelt poolt liikmesriigi rahvuslikku ja põhiseaduslikku identiteeti ning teiselt poolt lapse huve, kusjuures arvestada tuleb, et praegu puudub nii väärtuste kui ka õigusliku aspekti puhul üksmeel võimaluse suhtes lasta kanda sünnitunnistusele vanematena samasoolised isikud ilma täpsema teabeta selle kohta, kas ja kui jah, siis kes nendest on lapse bioloogiline vanem? Kui vastus sellele küsimusele on jaatav, siis kuidas oleks võimalik huvide tasakaalu konkreetselt saavutada?

3. Kas Brexiti õiguslikud tagajärjed on esimesele küsimusele vastamisel olulised, kuivõrd teises liikmesriigis välja antud sünnitunnistusel märgitud üks ema on Ühendkuningriigi kodanik ja teine ema on Euroopa Liidu liikmesriigi kodanik, võttes eelkõige arvesse, et lapse Bulgaaria sünnitunnistuse väljastamisest keeldumine on takistuseks lapse isikut tõendava dokumendi väljastamisele ELi liikmesriigis ja võib seetõttu raskendada tema õiguste täielikku teostamist liidu kodanikuna?
4. Kas esimesele küsimusele jaatava vastuse korral kohustab liidu õigus ja eriti tõhususe põhimõte pädevaid liikmesriigi ametiasutusi kõrvale kalduma sünnitunnistuse koostamise nädisest, mis on kehtiva riigisisese õiguse osa?

**Eelotsusetaotlus, mille on esitanud Corte suprema di cassazione (Itaalia) 30. septembril 2020 –
Randstad Italia SpA versus Umana SpA jt**

(Kohtuasi C-497/20)

(2020/C 433/45)

Kohtumenetluse keel: itaalia

Eelotsusetaotluse esitanud kohus

Corte suprema di cassazione

Põhikohtuasja pooled

Kassaator: Randstad Italia SpA

Vastustajad: Umana SpA, Azienda USL Valle d'Aosta, IN. VA SpA, Synergie Italia agenzia per il lavoro SpA

Eelotsuse küsimused

1. Kas ELL artikli 4 lõike 3 ja artikli 19 lõikega 1 ning ETL artikli 2 lõigetega 1 ja 2 ning artikliga 267 – ka tõlgendatuna Euroopa Liidu põhiõiguste harta artiklist 47 lähtudes – on vastuolus niisugune tõlgendamispraktika nagu see, mis puudutab põhiseaduse artikli 111 kaheksandat lõiku, tsiviilkohtumenetluse seadustiku (codice di procedura civile) artikli 360 esimese lõigu punkti 1 ja artikli 362 esimest lõiku ning halduskohtumenetluse seadustiku (codice del processo amministrativo) artiklit 110 – osas, milles nende õigusnormide kohaselt on Consiglio di Stato (Itaalia kõrgeima halduskohtuna tegutsev riiginõukogu) otsuste peale kassatsioonkaebust lubatud esitada „kohtualluvusega seotud põhjustel“, – ning mis ilmneb Corte costituzionale (konstitutsioonikohus) 2018. aasta otsusest nr 6 ja hilisemast riigisisest kohtupraktikast, milles leiti varasemat kohtupraktika suunda muutes, et kassatsioonkaebust nn „kohtualluvuse puudumise“ seisukohast ei saa kasutada selleks, et vaidlustada Consiglio di Stato (Itaalia kõrgeima halduskohtuna tegutsev riiginõukogu) otsuseid, millega kohaldatakse riigisisel tasandil välja töötatud tõlgendamispraktikaid, mis on vastuolus Euroopa Kohtu otsustega, sellistes valdkondades, mida reguleerib Euroopa Liidu õigus (käsitletaval juhul riigihanketingute sõlmimise valdkonnas) ning milles liikmesriigid on loobunud oma suveräänsete volituste kasutamisest viisil, mis on selle õigusega vastuolus, – mille tulemus on see, et kinnistuvad ühenduse õiguse rikkumised, mille võib parandada eespool nimetatud vahendiga, ning kahjustatakse liidu õiguse ühetaolist kohaldamist ja ühenduse õiguse kohaldamisalasse kuuluvate õiguslike olukordade tõhusat kohtulikku kaitset vastuolus nõudega, et iga kohus rakendaks seda õigust täielikult ja nõuetekohaselt, niisugusel viisil, mis on tingimata kooskõlas sellega, kuidas on Euroopa Kohtu sõnul õige seda õigust tõlgendada, võttes arvesse liikmesriikide „menetlusautonoomia“ piire menetlevate institutsioonide korralduses?